

(Kort bemærkning).

Jens Hald Madsen (V):

Jo.

Formanden:

Hr. Per Stig Møller som ordfører.

Per Stig Møller (KF):

Så lykkedes det jo.

Ifølge en artikel for nylig i *The Economist* smutter 400.000-500.000 illegale indvandrere ind i Europa hvert år, og ifølge FN's prognoser kan vi inden for de kommende 25 år regne med, at Nordafrikas befolkning vil forøges med ca. 50 pct., og at befolkningen syd for Sahara vil fordobles.

Det betyder, at deres økonomier inden for samme tidsrum skal vokse betydelig mere end befolkningstilvæksten, for at elendigheden ikke skal vokse, men tværtimod aftage, samtidig med at der kommer arbejdspladser, sociale forbedringer, skoler, sundhedsvæsen og en infrastruktur, der kan bringe disse lande ind i den globale vareudveksling og økonomiske vækst. Sker dette ikke, vil den illegale indvandring, som altså er på 400.000-500.000 pr. år ifølge nogle vurderinger, vokse yderligere, og Europa vil opleve betydelig uro.

Vi kan selvfølgelig beslutte, at vi ikke vil acceptere denne illegale indvandring, men det har alle lande i Europa faktisk allerede besluttet, og alligevel finder den sted. Med de kyster og grænser, Europa har, lader det sig nemlig ikke gøre at lukke Europa hermetisk til.

Der er derfor kun én vej til en fredelig udvikling, og den består i at få de lande med i udviklingen, hvorfra borgerne flygter for at få arbejde og for skaffe underhold til deres familier hjemme. Det er dette, som er målet for den danske bistandspolitik. Det er den strategi, vi skal udforme, og som skal bringe os til det mål, som betyder en fredelig udvikling.

Strategien må selvfølgelig derfor følge flere spor. Der er den direkte hjælp til bekæmpelse af fattigdom og sult. Den hjælper til at overleve i dag, men den hjælper jo ikke til overlevelse i morgen. Derfor består det andet og væsentligste spor i at bidrage til at sætte gang i udviklingen, så landene kan hjælpe sig selv. Det sker gennem de hjælpeprogrammer, som skaber arbejde, fremmer de svageste gruppers muligheder for at komme med i udviklingen og inddrager kvinderne i samfundets liv. Dette ved vi jo er vejen til at dæmpe befolkningstilvæksten og

dermed forbedre de økonomiske muligheder. Forudsætningen for, at disse hjælpeprogrammer ikke blot er flygtige tiltag, er, at landene selv ønsker at videreføre dem, efter at vi har medvirket til at igangsætte dem. Det nytter ikke bare at give den hjælp, vi synes, de skal have, hvis de ikke selv synes, at de bevarer den. Derfor skal samarbejdet med modtagerlandene forbedres, og deres lokale ansvar for programmerne skærpes.

Det nytter heller ikke, hvis regeringerne efter at have fået hjælpen fortsætter med den politik, som ikke udvikler deres samfund. Derfor skal hjælpen gå til lande, som respekterer demokrati, menneskerettigheder og god regeringsførelse, for ellers bliver pengene spildt.

Det giver heller ingen mening, hvis vi med vores hjælp fritager regeringerne for regninger, de selv kunne og burde have klaret, hvorefter de bruger deres således ledige midler til militær, krig, undertrykkelse, sådan som vi i dag oplever det i Etiopien og i Eritrea, for så har vi indirekte betalt for disse uhyrligheder.

Det er heller ikke rimeligt at give til lande, som gennem en fornuftig skatte- og omfordelingspolitik selv kunne have klaret deres sociale problemer, men som i kraft af vor hjælp bliver fri for at indføre en retfærdig skattepolitik.

Endelig hjælper det heller ikke, hvis vi stiller så mange krav til de fattigere landes måde at producere på, at de ikke kan udnytte den fordel, de har i form af billig arbejdskraft, og her er regeringens strategi noget tvetydig.

Således anfører Udenrigsministeriets bog, som jeg netop har nævnt, Danmarks Udviklingspolitik, på side 13, at Danmark har foreslået en styrkelse af WTO's indsats for miljøet og arbejdstagernes fundamentale rettigheder, hvilket ulandene opfatter som protektionisme, og det er man enig i på side 25, hvor der står: Ulandene må have adgang til at udnytte deres absolutte og komparative produktionsfordele, hvis de skal skabe varig og social fremgang, og det vil præcis sige andre produktionsvilkår end dem, vi har, og det er jeg enig i.

Hvad er det værd at forbyde børnearbejde, hvis vi i stedet indfører børneprostitution? Børnearbejdet forsvinder kun ved økonomisk fremgang, og skal udviklingslandene have den fremgang, der gør ikke mindst Europa roligere i fremtiden, så skal de have mulighed for at producere og sælge, og så må vi ophøre med at lægge hindringer i vejen for deres produkter, og vi må ophøre med at sætte omkostningerne i